

Για ένα χρονικό διάστημα μεγαλύτερο του μήνα, προσπάθησα -επί ματαίω- να βρεθούμε με δύο συναδέλφους μου, με την ευρύτερη έννοια του όρου, από τον Πήγασο. Την μοναδική φορά που ευθυγραμμίστηκαν εκείνοι, αδυνατούσα εγώ . Πέρα από την δεδηλωμένη συμπάθειά μου για τους χαρακτήρες τους, ήθελα και θέλω ακόμα να γίνει αυτή συνάντηση, για ένα ακόμα λόγο.

Ήταν δυο, ας τους χαρακτηρίσω, όχι αμελητέα στελέχη, μέσα στον εκδοτικό οργανισμό. Ο ένας με τριακονταετή παρουσία σε καίριο πόστο, ο άλλος για πιο βραχύ χρονικό διάστημα, αλλά με εξίσου υπεύθυνες αρμοδιότητες. Εκτιμώ ότι και οι δύο ήταν συνεπείς, παραγωγικοί επαγγελματίες και πρωτίστως έντιμοι άνθρωποι. Ένα άλλο κοινό τους χαρακτηριστικό ήταν το (μανιωδώς) καπνίζουν όπως και η αδυναμία, παρά την επιθυμία τους, να απαλλαγούν από αυτό.

Ο επιπλέον λόγος που προσπάθησα να βρεθούμε, ήταν, διότι ήθελα να καταλάβω γιατί στα προβλήματα του Πήγασου η αντίδρασή τους ήταν διαφορετική. Δεν εννοώ την αντίδραση για το μέλλον τους. Που θα βρουν απασχόληση, πως θα αντιμετωπίσουν την κρίση κλπ. Εννοώ στον τρόπο που στάθηκαν απέναντι στην εργοδοσία και στον ιδιοκτήτη του συγκροτήματος.

Ο ένας έβρισκε κάποια δικαιολογητικά για την στάση της εργοδοσίας. Ο άλλος ήταν μένεα πνέων με κατάλογο από κατηγορητήρια. Ο λόγος τους, ήταν συγκροτημένος, αν και όχι πάντα συγκρατημένος. Το πολύ θετικό και με τους δύο, ήταν, ότι οι τοποθετήσεις τους παρέμεναν σταθερές. Τα ίδια έλεγαν ένα χρόνο πριν, τα ίδια πάνω στην θερινή κορύφωση της κρίσης, τα ίδια και τώρα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΤΜ.ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ